

Mar Yáñez Petit

El Marc i el Leo contra l'empipament

Il·lustracions de Miriam Navarro Piña

Autora

Mar Yañez Petit

Ilustradora

Miriam Navarro Piña

Araui el Marc es desperta molt content perquè és el seu primer dia d'escola i té ganes de tornar-se a trobar amb els amics. S'aixeca del llit d'un bot i saluda a la seva inseparable mascota: el camaleó Leo.

La mare del Marc l'espera a la cuina
perquè esmorzi abans d'anar a l'escola.
Li ha preparat cereals de mel en un bol
de color blau.

- Bon dia Marc, quines ganes, el teu primer dia d'escola! Tens els cereals preparats a taula perquè esmorzis.
- Hola mama!

De sobte, el Marc veu el bol sobre la taula...

- Mama! No m'agrada aquest bol, vull el vermell! I a més m'has posat aquests cereals que no m'agraden, vull els de xocolata!

El Marc enretira amb el braç el bol de cereals que li havia preparat la mare i es queda de braços creuats.

- Marc no quedaven de xocolata i per això t'he posat els de mel. Avui pots menjar aquests i aquesta tarda aniré a comprar els altres.
- No! O em dones ara els de xocolata o no esmorzo. I també vull que em canviïs el bol!
- Avui no pot ser Marc... I has de menjar ja perquè si no arribarem tard a l'escola.
- Que no! Me'n vaig a l'habitació a vestir-me. Avui no esmorzo per culpa teva!

El Marc marxa a l'habitació molt enfadat i comença a vestir-se, de mala gana. De cop i volta, veu a la seva mascota de color vermell i es sorprèn molt perquè el Leo era un camaleó que mai havia canviat de color.

- Leo estàs de color vermell! Què et passa? Et trobes bé?
- Sí, em trobo bé! M'he posat de color vermell perquè estàs enfadat.

El Marc va donar un salt. A part de canviar de color, la seva mascota també parlava!

- Des... Des... Des de quan parles??? No pot ser! Els camaleons no parlen, això no pot ser real!
- Sí que és real. He començat avui a canviar de color i a parlar perquè ja ets un nen gran i pots entendre algunes coses. El meu color canviarà segons com et sentis tu: em posaré de color verd quan estiguis content i vermell quan estiguis enfadat.

El Marc es queda sense paraules i com no s'ho acaba de creure, fa veure com si res hagués passat. Es vesteix, agafa la motxilla i baixa al menjador. Comença a escoltar plors, que venen de la cuina, i quan s'apropa veu que és la seva mare, que està plorant. Encara molt enfadat, li diu:

- Anem ja? Arribarem tard i tu aquí plorant.

La mare comença a plorar encara més però el Marc dóna mitja volta i surt de la cuina. A fora l'espera el Leo.

- I tu què mires? – va dir el Marc al camaleó.
- Estava pensant en el que li has dit a la mare. Per què creus que està plorant?
- No ho sé ni m'importa! – va respondre el Marc encara molt enfadat.
- La mare està plorant perquè està trista per la discussió que heu tingut. Quan tu plores perquè estàs trist, t'agrada sentir-te així? – va preguntar el Leo per fer-li veure que estar trist no és un sentiment agradable.

- No m'agrada estar trist però jo no he fet res! Només he dit que arribariem tard.
- Però ella potser esperava que li preguntessis perquè plorava... O que li haguessis donat una abraçada. I no em crec que no t'importi veure-la trista.
- Ai, deixa'm en pau, que vull veure als meus amics.

El Marc va cap a la porta de l'entrada a esperar a la seva mare per marxar.

Tots els nens estan a classe asseguts. La mestra explica que avui llegiran un conte entre tots, i el reparteix. Quan arriba a la taula del Marc, aquest li diu:

- Jo no vull llegir! Vull pintar o sortir al pati.
- Marc, ara toca llegir una mica, després anirem al pati.

La mestra comença a dir els noms dels nens que han de llegir en veu alta, fins que arriba el torn del Marc...

- No ho penso fer - va dir en Marc de braços creuats.
- Vinga Marc, és només una frase. Tots els companys ho estan fent.
- M'és igual! Jo no vull llegir he dit - va dir mentre apartava el full de males maneres.

La mestra decideix continuar llegint amb la resta de companys. Mentre llegeixen, el Marc no para de fer sorolls per molestar. La mestra, amb paciència, li diu:

- Marc si us plau, els teus companys intenten llegir i no poden fer-ho perquè fas molt soroll. Si continues així hauràs de sortir de classe perquè et tranquil·litzis.
- M'és igual! Fes el que vulguis - va dir fent un altre soroll encara més fort.

La mestra li demana al Marc que vagi fora una estona.

El Marc surt al passadís donant un cop de porta. Al seu costat està el Leo, de color vermell.

- I ara què vols? – va preguntar el Marc.
- Perquè no volies llegir?
- Perquè no m'agrada.

- Marc, entenc que hi hagi coses que no t'agraden, però a vegades hem de fer un esforç. A més, no podem parlar així als professors. Et proposo una cosa pel pròxim cop. Quan estiguis molt enfadat, imaginat que ets com un semàfor. Al principi, estaràs de color vermell, així que atura't, no facis res. Quan canviïs al color groc, pensa què podries fer enlloc d'enfadar-te i quan es posi verd, fes-ho de manera tranquil·la.

Quan el Marc anava a contestar-li, va sortir la mestra a parlar amb ell.

- Marc, volia parlar amb tu del que ha passat a classe – va dir la mestra.
- Jo no tinc ganes de parlar amb tu.

- Escolta'm. Sé que no t'agrada llegir, però has d'entendre que a l'escola venim a aprendre. Creus que ho podries intentar el pròxim cop?

Abans de contestar-li, va voler provar el que li havia ensenyat feia uns minuts el Leo. Es va imaginar el semàfor, i al cap d'una estona va respondre encara una mica enfadat però més tranquil:

- Vaaale, ho intentaré... Puc tornar ja a classe?
- Vinga, anem! I en poqueta estona serà la hora del pati.

Ja s'ha acabat l'escola, i la mare del Marc l'espera fora per anar una estona al parc.

Quan arriben, el Marc veu que un grup de nens està jugant a futbol i decideix jugar-hi ell també. De cop i volta, a un nen se li escapa la pilota i li dóna un cop al Marc. Aquest, molt enfadat, s'hi torna i li llença la pilota amb força. El nen comença a plorar, i el Marc li diu:

- T'ho mereixes! Per tirar-me la pilota a mi primer!
- Però ha sigut sense voler... I tu m'has fet més mal a mi... - va dir el nen entre llàgrimes.

El Leo li toca suaument la cama al Marc i li pregunta:

- Per què li has tirat la pilota?
- Perquè m'ha donat un cop abans! Que s'aguanti.
- Marc, t'ha llençat la pilota sense voler, no volia fer-te mal. Però tu t'hi has tornat i ara està plorant. Creus que podries haver fet alguna cosa diferent?
- Suposo, però m'he enfadat molt...
- Si et torna a passar alguna cosa semblant, abans de fer res, podries respirar profundament i dir en veu baixeta: mantingues la calma Marc, tu pots.
- Bueeno... Ho intentaré - va dir el Marc més calmat.

Ja és la hora d'anar a dormir i la mare li demana que apagui la tablet, però en Marc no li fa cas i continua jugant.

- No vull anar a dormir ja! Estic jugant! Deixa'm!
- Marc... Ja és tard. Vam acordar que utilitzaries la tablet mitja hora. Apaga-la, si us plau, o sinó ho hauré de fer jo.
- No em dóna la gana!

La mare, va agafar la tablet i la va apagar. En Marc es va enfadar tant que va fer un crit i se'n va anar a dormir sense dir bona nit.

Al cap d'una estona, el Marc es dóna compte, per primer cop sense l'ajuda del Leo, de com li ha parlat a la seva mare, i surt de l'habitació per disculpar-se. Se la troba al sofà, capbaixa. S'apropa lentament a ella i li diu:

- Mama... Perdona, no vull que estiguis trista.

El Marc i la seva mare es van fondre en una gran abraçada. Era el principi d'un gran canvi.

El Marc és un nen que s'irrita i s'enfada amb facilitat, i això li porta problemes amb la família i els amics. Per sort, compta amb l'ajuda de la seva inseparable mascota: el camaleó Leo.

